

mange forskellige Forhold gældende med Hensyn til Afskrivninger. Lad os f. Eks. tænke paa, hvilken Afskrivning der skulde være paa Christiansborg Slot, og lad os samtidig tænke paa, hvilke Afskrivninger der skulde være paa Statsbanernes rullende Materiel. Det sidste maa dog afskrives ganske anderledes hurtigt; det siger sig selv.

Jeg ser, man har gjort en Sondring — og den er berettiget, for saa vidt det hele er berettiget — mellem, om det i større eller mindre Grad er Grundejendom, der er Tale om, og om det er paa Steder, hvor man snarere kan vente en Værdistigning end et Fald i Værdi; i sidste Fald lader man være med at afskrive. Det vil altsaa sige, at her er man inde paa Delinger af samme Art som dem, jeg nævnte før ved Renteberegningen. Man har gerne villet gennemføre et fælles Princip, men man har ikke kunnet gøre det alligevel, og saa faar man en Afskrivning med 1 pCt. sine Steder, med 2—3—4, hvor meget det nu bliver, andre Steder.

Og saa staar vi atter her overfor det Spørgsmaal, jeg rejste lige straks, jeg tog Ordet, idet jeg sagde: Er det egentlig nødvendigt for Staten, er det en Fordel for Staten at have en Brandforsikringsfond? Staten kan jo være sin egen Assurandør. Er det egentlig til nogen Nytte, opnaar man noget som helst ved denne Afskrivning paa Statens Materiel? Saa vidt jeg husker, er der afskrevet en 10—11 Millioner paa Statsbanerne paa det foreliggende Finanslovsforslag. Vil det da sige, at Statsbanerne bliver 10—11 Mill. Kr. mindre værd til næste Aar? Utvivlsomt ikke. Jeg gaar ud fra, at en Bane, som er i Drift — lad mig igen nævne Korsørbanen, — er saa meget værd nu, som den nogen Sinde har været. Med andre Ord, en Afskrivning paa en Ting, der fuldt ud holdes ved lige, forstaar jeg ikke Begrundelsen af, og alt det, som Staten har, baade af Ejendom, af Bygninger, af Materiel og Beholdninger, holdes jo til enhver Tid fuldt ud ved lige. Er der noget, man ønsker skal forfalde, eller rettere som man vil skaffe sig af med og derfor ikke vil forny, men afløse med noget andet, saa maa det stryges af en eventuel Formueopgørelse; men med Hensyn til det, som holdes gaaende, kan jeg ikke med min bedste Villie se, med hvilken Ret man fingerer en Afskrivning paa Millioner og saa har disse Millioner staaende et andet Sted, medens Værdien bliver den samme alligevel.

Lad os atter tænke paa Christiansborg Slot. Det staar opført til 48 Mill. Kr. i Ejendomsskyld; bortset fra Grunden har Bygningen vist neppe kostet 20 Mill. Kr. Hvad vil det da sige, at vi afskriver en halv eller en hel Million Kroner paa Christiansborg Slot om Aaret? Førringes det af den Grund? Det anser jeg for ganske udelukket, naar vi holder det ved lige, indtil det Tidspunkt eventuelt indtræder, da det enten brænder igen eller paa anden Maade destrueres; det kan man jo altid tænke sig, og saa maa man afskrive den Værdi, som derved gaar til Grunde, men at afskrive fra Aar til Aar og føre det afskrevne Beløb hen til den ene Konto eller den anden Konto ser jeg ikke Begrundelsen for. Jeg ser Begrundelsen for det, naar der er Tale om den enkelte Institution eller den private Mand, som maa være i Stand til at forny sit Materiel den Dag, hans Maskiner, eller hvad det er, bliver forældet, og som ikke har Raad til at skaffe sig det alt sammen paa een Gang; men for en Stat, selv om den som Danmark ikke er en stor Stat, kan der ikke tjenes noget som helst ved disse Afskrivninger, thi den Dag, det kommer, den Dag, da Christiansborg brænder og vi skal til at bygge det op igen, bliver vi nødt til paa samme Maade som sidste Gang, baade af Hensyn til Arbejdets Udførelse og af Hensyn til Kapitalforbruget, at fordele Byggeriet over en Aarrække. Der er altsaa ikke vundet noget som helst ved en Afskrivning.

Med andre Ord, mit Resultat paa dette Omraade er, at jeg egentlig ønsker, at der overhovedet ingen Afskrivninger fandt Sted undtagen paa de Punkter, hvor man staar overfor en bevidst, tilsigtet Nedgang i Værdi. F. Eks. naar man bryder en Banegaard ned og bygger en anden, saa gaar den gamle ud med den Værdi, den staar til, og den nye kommer ind til den Værdi, den staar i. Ligesaa naar man lægger nye Skinner i Stedet for gamle af en tarveligere Art, Værdien af de gamle gaar ud, og de nye gaar ind. Naturligvis ved jeg vel, at det kan være vanskeligt at skelne mellem Fornylse og Ubedring, men den Vanskelighed møder vi ogsaa under de nye Former. Der er derfor ikke, forekommer det mig, vundet noget som helst.

Dette er de to Hovedpunkter, hvor jeg har villet gøre opmærksom paa, at jeg har en noget anden Opfattelse end Kommissionens Flertal. Jeg ser ikke noget berettiget i det, der er sket. Jeg indrømmer, at i begge Tilfælde er det et Fremskridt fra det, vi har, for det er mangelfuldt.